

CARA BASTONE

kõigest
südamelöögi
kaugusel

Originaali tiitel:
Cara Bastone
Just a Heartbeat Away
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2020 by Cara Bastone
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B06398221
ISBN 978-9949-82-771-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Jonile

ESIMENE PEATÜKK

SEBASTIAN Dorner oli alati olnud mees, kes oskas lauas naise vastas istuda. Ta teadis, millal naisele oma säravvalget naeratust välgutada. Ta teadis, millal oma kehasse töödeldud ülikonnapintsaku ülemine nööp lahti teha. Ta teadis, kuidas kahe sõrme ja kerge nootusega tühja klaasi suunas ettekandjat kutsuda. Ta teadis sedagi, kuidas üle laua kummarduda, pehmed juuksed veel pehmemalt nahalt eemale lükata.

Aga mingi purjus üliõpilane oli oma Camryga Cora tankist linnamaasturile sisse sõitnud ja naist ei olnud enam. Ja Sebastian Dornerit polnud samuti. Tema naise elu nõudnud autoõnnetus oli ühe hoobiga lõiganud läbi kõie, millest Sebastian oli enda teadmata kõik see aeg kinni hoidnud. Ta langes alla.

Ta oli viimased kuus kuud aina allapoole langenud.

Ja nüüd polnud ta enam isegi selline mees, kes oleks osanud pead kammida. Ta tõmbas kuiva peopesaga üle pea ja märkas pilku langetades, et tema särginööbid olid valesti kinni pandud.

Tõsi, tema vastas laua ääres istus naine. Aga nad ei olnud mingis moekas, hämaras baaris. Isegi Sebastiani põlved ei mahtunud koolieelikute laua alla. Kaeraküpsiste iiveldama ajav lõhn pani ta sisikonna keerama. Ta oli olnud siin kümme minutit ega olnud suutnud tõsta pilku naise näole, rääkimata seinu katvatest rõõmsavärvilistest kunstitöödest.

Mis siis, kui üks neist joonistustest oli Matty oma? Sebastian ei uskunud, et suudaks mõnda Matty tööd vaadata. Mõte, et tema nelja-aastaselt pojalt on elu, millest Sebastian midagi ei teadnud, oli nii teravalt valus, et ta ei suutnud pilku kriidistelt lauaplaadilt tõsta.

„Härra Dorner.“ Naise leebe, vaikne hääl oli rahustav, seda küll. Aga isegi siidlinad võisid päikesest põlenud nahale haiget teha. Sebastian oli selle jaoks liiga marraskil. Ta oli liiga mitte midagi. Liiga mitte kusagil. Liiga mitte keegi. „Aitäh, et täna tulite. Ma tean... Ma tean, et teil ja Mattyl on praegu väga raske aeg.“

Sebastian urahtas.

Nii. See oli peaaegu inimlik. Tooge keegi kuldmedalid välja.

„Tahtsin teiega rääkida mõnest asjast, mida olen Matty juures märganud.“

See äratas Sebastiani tähelepanu. Tema pilk kerkis õpetaja näole.

„Kas temaga on kõik korras?“ Sebastian surus alla soovi nägu krimpsutada. Loomulikult ei olnud poisiga kõik korras. Tema ema oli just surnud.

„Tegelikult,“ ütles naine – preili Derossi? Preili Desposa? Mingi sarnane nimi –: „Õppimise mõttes läheb Mattyl väga hästi. Te teate kindlasti, kui nutikas ta on. Ja loov! Ta tegi mulle eelmisel nädalal vanadest kriidiümbrikestest käevõru.“ Õpetaja vaikus, nagu võiks Sebastian selle peale midagi öelda, aga mees oli vait, ja õpetaja jätkas. „Ja leina arvestades läheb tal väga hästi.“

Hästi? Kas oli mingit *head* viisi leinata? Sebastian oleks peaaegu põlglikult turtsatanud. „Mida te sellega mõtlete?“

„Ma pean silmas, et ta on terve laps. Ta ei kogu midagi endasse. Ta nutab mõnikord, mõnikord vihastab, aga tavaliselt on ta rõõmus ja mängib. Ta räägib teiste laste või minuga, oma emast. Ta on temast palju joonistusi teinud.“

Sebastian urahtas.

„Aga ma olen märganud paari asja, mis panevad mind muretsema.“ Õpetaja kõhatas. „Teie pärast.“

Sebastian tõmbas jälle kuiva peoga üle oma sassis juuste. „Minu?“

„Jah.“ Naine sättis end toolil. Ta ei paistnud kohmetu ega hukkamõistev. Just see rahustas Sebastiani, kui ta järgnevate kuude jook-

sul ikka ja jälle seda vestlust meenutas. „Härä Dorner, Matty juures ilmnevad mõned varased märgid hooletussejätmisest.“

Hooletussejätmisest?

Sebastiani poleks seegi rohkem šokeerinud, kui naine oleks käe üle laua sirutanud ja tema habetunud näole kõrvakiilu virutanud. *Hooletussejätmine.* See sõna oli nagu kõhtu löödud nuga. Iga kord, kui Sebastian mõtles, et nüüd on kõik, tundis ta jälle noatera lööki.

Hooletussejätmine.

„Ma... kuidas palun?“ Ta üritas oma ärritust varjata. „Ma ei mõista.“

Naise tumedad silmad – ainus, mida mees tema välimusest hiljem mäletas – olid rahulikud ja nende pilk püsis tema silmades. „Ta ei ole ilmastikule vastavalt riides, ja tema riided on sageli... mustavõitu. Näib, et ta ei pese end regulaarselt, eriti kuna tal on tihti eilsed värviplekid kätel ja käsivartel. Ja ehkki ma panin ta lõunasöögiprogrammi kirja, ei ole te toetusavaldust esitanud. Mul võib pahandusi tekkida, kui lasen registreerimata lapsel iga päev tasuta lõunat süüa.“

Alandus ründas meest igast küljest kuumade leekidena. Sellest oli kaks kuud, kui Cora vanemad tagasi White Plainsi läksid. Ja tema sõbrad Mary ja Tyler olid suureks abiks, aga neil oli oma elu; nad ei saanud iga jumala päev tema juures käia.

Kuidas ma selle asja nii käest ära lasin?

Sebastianil polnud kuhugi vaadata. Mitte midagi polnud öelda. Ta suutis mõelda ainult oma totra särgi peale, mille nõöbid olid valesti kinni pandud. „Ta ütles mulle, et sööb alati koolis lõunat. Ma arvasin lihtsalt...“

Tema hääl vaibus, sest tal polnud aimugi, mida ta arvas. Ta oli uskunud nelja-aastase juttu ega olnud kordagi tulnud mõttele kontrollida. Täpselt, nagu ta oli uskunud nelja-aastast, kes ütles, et emme lasi tal ise end pesta ja riided valida. Ta polnud kordagi midagi kontrollinud.

Hooletussejätmine.

Sõna oli purgist väljas ja see oli nii suur, ähvardas ja irvitas, ning Sebastian teadis, et tal ei õnnestu seda enam kunagi purki

toppida. See sõna oli ilmselt tema uus parim tõprast sõber. Tema elukaaslane.

Ja kurat, ta oli selle ära teeninud. Ta oli lasknud oma lapsel ilma lõunasöögita kooli minna. Eilsete riietega. Pesemata peaga nagu isal.

„Kurat,“ pomises Sebastian oma kuivadesse kättesse, millega ta oma ehmunud ilmet varjas.

„Härra Dorner, ma ei tea, mida te läbi elate, keegi ei saa seda teada. Aga ma olen oma elus lähedasi kaotanud ja... Ma tean, mis tunne on tühjusse keerelda.“

Sebastian tõstis pilgu. Kas ta seda tegigi? Keerles tühjusse? Jumal. Tunne oli küll vastav.

„Olid mõned asjad, mis olid mulle suureks abiks, et jalad uuesti maha saada, ja tegin teile ka ühe sellise.“ Naine lükkas paberilehe üle laua tema ette ja see mõjus mehe kipitavatele silmadele jahmatavalt valgena. Erkvalge süüdistus roheliste ja lillade kriidikeerdu-dega laual.

Hooletussejätmine.

See oli nimekiri. Kõikidest asjadest, mida ta pidi iga päev tegema, et oma poja eest hoolitseda. Terav häbisööst sundis Sebastiani küünarunukki kõhima. „Mis see on?“ Ta teadis juba.

„Lihtsalt midagi, mis aitab teil asju joone peal hoida.“ Naine kummardus ja puudutas sõrmega igat punkti nimekirjas. „Kolm toidukorda ja vahepala pärast kooli. Iga toidukorra juures peaks olema vähemalt üks puu- ja üks juurvili. Isegi hommikusöögi juures. Nagu teate, siis puuviljad hommikusöögiks on kõigi jaoks keeruleine, nii et ärge selle pärast väga muretsege. Aga lõunaks kindlasti. Tal on vaja pearooga ja midagi kõrvale. Midagi juua ka. Koostasin siin nimekirja sobilikest valikutest, kõiki neid asju saab toidupoest. Neid võib isegi koju tellida. Kas te pesemisteenust kasutate? Või on teil kodus pesumasin ja kuivati?“

Sebastian lihtsalt jõllitas naist.

Naine lasi edasi. „Noh, panin siia pesumaja numbri, nad võtavad pesu kodust ja toovad pärast tagasi. Mõtlesin, et oleks ehk kergenduseks, kui ei pea mõnda aega selle peale mõtlema. Nad too-

vad asjad kokku voldituna tagasi ja puha. Pesemise jaoks on siin mõned märgid, mis osutavad, et laps on valmis end ise pesema.“ Õpetaja ulatas Sebastianile voldiku. „Ehkki ma arvan, et Matty ei ole veel päris valmis, nii et peate suurema hulga asju ikka veel ise ära tegema.“

Sebastian istus, tuim ja tumm, kui naine kõik punktid ükshaaval lahti seletas. Tema hääles puudus tõesti vähimigi hukkamõist.

Sebastian pani sõrmed nina ja suu kohale kokku, toetas küünarnukid põlvedele, ta oli väikese lauaga võrreldes tõesti ebamugavalt suur. „Ma ei suuda ettegi kujutada, mida te minust praegu mõelda võite.“

Naine ohkas ja toetus tooli seljatoele. „Härra Dorner, tahate teada, mida ma mõtlen? Ma arvan, et elu on raske. Ja veelgi raskem, kui oled just kellegi kaotanud. Ma arvan ka, et teinekord on sellest abi, kui keegi ütleb, mida järgmisena teha. Ja see...“ ta puudutas nimekirja „... on see, mida te järgmisena tegema peate.“

„MATTY!“ Sebastian hüüdis koridori. „Porgandid või suvikõrvits?“

„Mida?“ Tema nelja-aastane versioon ilmus köögiuksele.

„Kas sa tahad täna lõunaks porgandeid või suvikõrvitsat?“ Sebastiani kohtumisest preili DeRosaga – ta küsis Mattylt õpetaja nime – oli möödas kaks kuud ja Sebastian lootis südamest, et roostene, ragisev tunne tema rinnas tähendas, et hammasrattad hakkasid liikuma. Ta viskas köögiräti üle õla, rüüpas leiget kohvi ega teinud välja sügavast väsimusest, mis oli ta täna hommikul veerand tundi kauemaks voodisse surunud.

„Ma arvan, et suvikõrvitsat tuleb keeta, issi.“

„Ei,“ ütles Sebastian ja silmitses soonkinnisega minikotti pistetud aedviljakange. „See on nagu kurk.“ Ta hammustas suvikõrvitsat ja sülitas selle kohe kraanikaussi. „Jah. Sul on õigus. Jäävad siis porgandid.“

Ta pistis viimase asja rohelisse riidest lõunasöögikotti ja pöördus poja poole. Sebastiani laubale tekkisid kortsud.

„Sul on lühikesed püksid jalas.“

„Ja siis?“ Matty manas oma väikesele ümarale näole ilme, mis oli Sebastianile vägagi tuttavaks saanud.